

Adevărata cunoaștere

Adevărata cunoaștere

„Frica Domnului este începutul științei; dar nebunii nesocotesc înțelepciunea și învățătura” (Proverbe 1.7)

Este trist, dar foarte adevărat, că și cei credincioși se lasă duși de duhul lumii, în loc de a lua Cuvântul lui Dumnezeu ca piatră de hotar.

Ca să poată examina ipotezele științei, ei ajung să pună știința deasupra Bibliei și să supună autoritatea Cărții lui Dumnezeu, judecând variabile a rațiunii.

„Știința - spun ei - pretinde libera gândire; să dăm deci la o parte tot ceea ce o leagă, de exemplu autoritatea Bibliei. Ea este un obstacol în calea rezultatelor criticilor literare și istorice!”

Lumea poate să accepte un astfel de raționament; ea nu-L cunoaște pe Dumnezeu. Ce o interesează Cuvântul Său? Dar, pentru cel credincios, lucrurile stau altfel. El știe că rațiunea este ruinată de păcat; știe că, pentru știință, certitudinea de astăzi mâine va fi îndoială și chiar va trebui abandonată. El știe că flecare ramură a științei oferă continuu noi probleme, cărora nu pare să li se găsească un răspuns.

În sfârșit, ei știu ce puțini sunt oamenii care-L cunosc pe Unul Singur care știe toate lucrurile și poate să ne introducă secretele Sale. Teama de Domnul este începutul cunoștinței oricărei științe adevărate. Teama de Domnul cere cu stăruință mai întâi teama de Cuvântul Său, după cum credința cere întâi să crezi că „Dumnezeu este”: „Pentru că cine se apropie de Dumnezeu trebuie să creadă că El este ” (Evrei 11.6).

Un savant care se înclină înaintea lui Dumnezeu și a autorității revelației Sale devine un instrument potrivit să studieze știința după gândurile lui Dumnezeu.

El nu este liber - e adevărat - el este legat, dar cu legături care nu fac din el un captiv; el este legat, prin ascultarea unui copil al înțelepciunii, de înțelepciune.

El cunoaște adevărata libertate.